

Zapisa o dvodnevnom romanju na Brezje

29. – 30. maja 2026

Spomini na dvodnevno romanje iz Žirov na Brezje, 29. – 30. maja 2026

V poletnem jutru zadnjega majskega petka se je skupina devetih romarjev odpravila iz Žirov na Brezje. Ker si v letošnji zimi in pomladi nismo nabrali veliko prehojenih kilometrov, nam je bilo dvodnevno romanje kar pisano na kožo.

Božjepotnik Matjaž se je skupaj z nami Mariji priporočil za srečno pot. Iz Dobračeve smo se lahkinih korakov podali proti Poljanski dolini. Na Trebiji smo si privoščili jutranjo kavo in si za naslednji postanek izbrali Hotavlje. Tam nas je ena izmed romark zapustila, namesto nje pa je pot z nami nadaljevala druga. Veseli, da so se nam tokrat pridružile tudi romarke iz Podlipse in Hotedršice, ki se Žirovcem zadnja leta pridružijo na župnijskem romanju na Sveto Goro, smo se povzpeli nad Hotavlje proti Hlavčjim Njivam, kjer nas je pozdravil prvi dobrotnik Vinko, ter naprej proti Malenskemu Vrhju. Nad njim nas je v vsej svoji lepoti pozdravljala cerkev Marijinega vnebovzetja na Gori, mi pa smo sledili poti, ki vodi proti Staremu vrhu. Tam se nam je odprl pogled na Kamniško-Savinjske Alpe, pred njimi pa smo uzrli enega izmed naših postankov naslednjega dne, Jamnik. V popoldanskih urah smo se pričeli spuščati proti Selcam. V Športnem parku Rovn in v tamkajšnjemu lokalu smo se okrepčali z večerjo, ki so jo nam pripravili kljub polni zasedenosti, za kar smo jim zelo hvaležni. Po večerji smo v Selcih šli k sveti maši, ki sta jo darovala g. župnik Damjan Prošt in duhovni pomočnik Aleksander Urek. Slednji je bil, ob ustanovitvi našega Romarskega društva Šmar Žiri pred dobrimi 25. leti, kaplan v Žireh in v veliko pomoč pri sestavljanju našega statuta, zato mu je božjepotnik Matjaž izročil spominsko sliko na praznovanje 25-letnice našega društva. Ko se je dan nagnil k večeru, smo se pripravili na spanje. V dvorani župnišča v Selcih smo se zavili v spalne vreče in po napornem dnevu utonili v lepe sanje.

V soboto zjutraj smo se z zajtrkom in kavo poslovili od Selc in se polni pričakovanj novega poletnega dne podali v prvi klanec proti Jamniku. Franci je narekoval tempo, kateremu smo vsi lahko sledili in zdelo se nam je imenitno. Pobožali so nas prvi sončni žarki, kateri so tja do Jamnika pokazali svojo pravo moč. V cerkvi sv. Primoža na Jamniku so praznovali 30 let zakona. Tudi nas romarje so gostoljubno povabili medse. Sedeli smo ob cerkvenem zidu in gledali naš cilj Brezje. Po gozdni poti smo se spustili proti Kropi, iz doline pa po sosednjem hribu na Srednjo Dobravo. Do Brezij je sledila še ena ura in pol hoje, ki je minila v sproščenem vzdušju.

Na Brezjah smo se uredili za obisk Bazilike in Marijinega oltarja. Pričakali smo še romarje, ki so se iz Žirov na enodnevno romanje odpravili v soboto zjutraj, in se skupaj z njimi veselili doseženega cilja. Vrhunec romanja je bila sveta maša ob 19. uri, ki jo je daroval pater Robert Bahčič.

Na romanju pa nikoli ne pozabimo na molitev. Cerkveni zvonovi nas trikrat na dan spomnijo na večno skrivnost učlovečenja. Takrat se romarji ustavimo in zmolimo molitev Angel Gospodov. Dodamo še prošnji za primerno vreme in lep dan, ki je pred nami. Vedno pa imamo dovolj časa, da se s svojimi besedami zahvalimo za vse prejete darove ter prosimo po namenu, zaradi katerega smo se odpravili na romanje.

Mojca Stanovnik

»Romarski korak, ti vedno si lahak«

K Mariji Pomagaj na Brezje

Maj, mesec, ki v vsej svoji lepoti in pomladni razkošnosti kaže nepopisno lepo sliko, je tudi mesec, ki vsako leto povabi, da obiščemo enega najlepših krajev, to so Brezje, kjer je »doma« mati vseh nas, Božja mati Marija. S svojimi prošnjami se mnogi obračajo k njej. Tako smo tudi letos, kot že tolikokrat doslej člani romarskega društva ŠmaR iz Žirov na zadnjo majsko soboto peš poromali k Njej.

Pot devetih romarjev se je začela že dan prej, saj so romanje razdelili na dva dneva. Prvi del se je zaključil v vasi Selca, kjer so prespali in pot proti Brezjam nadaljevali naslednji dan. V zgodnjem sobotnem jutru pa se je pri cerkvi na Dobračevi v Žireh zbralo sedemnajst romarjev, katerim se je med potjo proti Hotavljam pridružilo še pet udeležencev. Jutro je kazalo svoj prelep obraz, jasnina neba, posejana z zvezdami je napovedovala lep pozno pomladni dan. Svojo pot smo pričeli z molitvijo in z željami, da bi naša letošnja pot čim lepše potekala in bi se ob koncu vsi zbrali pred Marijo na Brezjah.

Le tu in tam je bilo čuti govorjenje, saj je vsak v svojih mislih risal pot, ki mu je bila ta dan namenjena. Bom uspel priti, bo korak dovolj odločen, da bo premagal vse klance in strmine, bo sonce kdaj pa kdaj izginilo za oblak in dovolilo vsaj malce sence? Taka in podobna vprašanja se porajajo ob vsaki začetni poti. Prehoditi skoraj petdeset kilometrov ni »mačji kašelj«. Na Trebiji smo pri kapelici naredili prvo fotografijo, sonce je že kazalo svojo moč, tudi pogovor je stekel in razpoloženje je bilo prijetno. Vsak pa je zagotovo v svoji notranjosti nosil svojo osebno prošnjo k Mariji Pomagaj. Morda željo biti zdrav, uspeti v poklicu, šoli, morda pa le željo živeti v miru in slogi v družini in skupnosti. Na Hotavljah se je skupini pridružilo še nekaj romarjev in prvi klanec je bil pred nami. Lepo je bilo pozdraviti med nami nove obraze, mlade ljudi, ki so prava osvežitev za društvo. Pokošeni travniki, vonj svežega sena, petje ptic, oglašanje kukavice, to je bila prava poezija. Pesnik bi to znal imenitno spraviti v rime. Morda kdaj poskusim tudi jaz? Najlepše pa je gledati in poslušati tako dobro voljo, ki kljubuje visokim temperaturam, kajti sončni žarki so neusmiljeno pripekali. Romarji so res ena čudovita skupina, lepo je biti del tega. Klanci do Starega vrha so vsak po svoje krojili korake, a misel, da če je klanec navzgor, bo enkrat tudi navzdol je dajala pogum. Pri Javorjah je bil trenutek, ko smo lahko malce počili in si »privezali dušo«, nato pa je sledila še pot do vasi Selca. Vasica v dolini in nad njo gozdovi, med katerimi se vije pot proti Jamniku. Ta je gotovo preizkušnja za vse. Poteka v največji vročini in po najdaljšem in najbolj strmem klancu. Še pred malce daljšim počitkom je v selškem cerkvenem zvoniku ura odbila 12 in čas je bil za molitev. V senci drevesa je naša molilka Mici vse nas spet povezala v molitvi Angelovega češčenja, zraven pa dodala še prošnjo za Marijino varstvo, da pridemo na cilj. V bližnji gostilni smo malce odpočili noge, obrisali potno čelo in se okrepčali. Vsak si je po svoje razporejal moči za nadaljevanje romanja. Eni hitreje, da je strmina čim prej za nami, drugi s premišljenim počasnim korakom, a vsi z eno mislijo. Oko pa ni prezrlo

s cvetjem okrašenih vrtov, pa češnjeva drevesa, ki so kazala, da bo letos obilo rdečih lepotic dozorelo na njih. Kako je narava čudovita in radodarna. Le zakaj je ne spoštujemo še bolj? Stvarstvo je čudež, mar ne. Vrh klanca se je že odpiral pogled proti tako zelo lepi cerkvi svetega Primoža in Felicijana na Jamniku. Tja se radi zatečejo zaljubljeni pari, ki tam obljubijo večno zvestobo pred Bogom, tudi to soboto ni bilo nič drugače. Mi romarji sicer nismo zato šli tja, smo pa bili vseeno veseli, saj je bil pred nami le še spust v dolino in nato skorajšnji cilj. Narava nam je sem ter tja ponudila tudi hladno okrepčilo v obliki vode, ki je bila ta dan res nepogrešljiva tekočina. V daljavi smo že lahko poslušali brnenje avtomobilov na gorenjski avtocesti in tam sredi polja uzrli tudi že Marijino baziliko. Nekoliko že utrujeni od preštevilnih korakov, sončne pripeke in mnogih prehojenih kilometrih smo naš še zadnji postanek naredili na Srednji Dobravi. Nekateri so postanek združili s poznim kosilom, drugi le z osvežitvijo v obliki tekoče hrane. Kilometrov do cilja je bilo le še za enomestno število, ura pa je tudi že nakazovala, da je kar treba vzeti pot pod noge, da bomo prišli še pravočasno, se preoblekli in pričakali sveto mašo. Kako lepo je bilo zopet po enem letu pogledati na krajevno tablo na kateri je pisalo preprosto » Brezje«. Prej utrujeni, smo postajali vedno bolj poskočni, in korak je kar sam stekel do svetišča naše brezjanske Marije Pomagaj. Spet se je v nas naselila radost nad doseženim ciljem, radost, da smo spet zmagali, da smo spet tu, pri Mariji, kamor nas je po skoraj petdesetih kilometrih pripeljala pot. Pridružili so se nam tudi romarji, ki so svojo pot razdelili na dva dneva in skupaj smo pričakali sveto mašo. Nekateri smo že pred začetkom svoje prošnje podali na oltar in kleče na kolenih prosili milosti in se zahvalili za vse, kar nam je bilo podarjeno. Sveto mašo je daroval pater Robert Bahčič, ki je že v začetku svoje besede namenil tudi nam romarjem, za kar smo mu bili zelo hvaležni. Pri maši smo lahko poslušali šmarnično branje, ki je opisovalo priljubljenega svetega očeta Janeza Pavla drugega in njegovo vdanost v milost božjo, kajti ob vsem trpljenju in bolezni ni nikoli obupal. Tako tudi mi romarji najdemo delček tega in ne obupamo ob prvih potnih sragah in žuljih, ampak nadaljujemo pot. Ob koncu svete maše je pater Robert še enkrat izrekel besede zahvale in blagoslovil vse nas. Poudaril je, kako je vsak romar v vsakem koraku nosil svojo prošnjo nebeški materi. Res lepo se je končalo romanje na Brezje romarskega društva ŠmaR Žiri. Pred cerkvijo smo se še enkrat vsi skupaj fotografirali in Franci nas je varno pripeljal nazaj proti domu. Utrujeni, a veseli, da smo spet doživeli neskončno lep, milosti poln dan na Brezjah, smo se poslovili z mislijo ali verzom Marijine pesmi: Marija, pomagaj nam sleherni čas, na tebe ozira se vsak izmed nas. Ona ima vedno oko za nas in roko, ki nas varno vodi.

Metka Bogataj

Dvodnevni romarji

Vsi romarji na cilju

Utrinek s poti

Cerkev na Brezjah